

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: V. B., narozen X,
bytem X,
zastoupen Mgr. Věrou Novákovou, advokátkou,
sídlem Vrchlického 802/46, 460 14 Liberec,

proti
žalovanému: Český báňský úřad,
sídlem Kozí 748/1, 110 00 Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2020, č. j. SBS 02067/2020/ČBÚ-23,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2020, č. j. SBS 02067/2020/ČBÚ-23, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Obvodního báňského úřadu pro území kraje Ústeckého (dále jen „obvodní báňský úřad“) ze dne 7. 11. 2019, č. j. SBS 29430/2018/OBÚ-04/8 (žalovaný ve svém rozhodnutí nesprávně uvedl č. j. SBS 29430/2018/OBÚ-04/5, tato skutečnost nemá dle soudu vliv na zákonnost a přezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť v návěti je prvostupňové rozhodnutí označeno správně; žalobce k této skutečnosti nevztahuje žádnou námitku). Tímto rozhodnutím obvodní báňský úřad shledal žalobce vinným z přestupku Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

podle § 40a odst. 1 písm. a) zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „horní zákon“), jehož se žalobce dopustil tím, že dne 30. 6. 2018 v ranních hodinách vědomě a úmyslně neoprávněně vnikl s dalšími účastníky akce „KLIMAKEMP 2018“ do důlního díla – lomu Bílina na rypadlo K 10000/K74 organizace Severočeské doly a. s., IČO: 49901982, kde je vykonávána obvodním báňským úřadem řádně povolená hornická činnost a kam je vstup zakázán. Za spáchání uvedeného přestupku obvodní báňský úřad podle § 40a odst. 3 písm. a) horního zákona a v souladu s § 35 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) uložil žalobci pokutu 15 000 Kč a současně mu uložil též povinnost uhradit náklady řízení 1 000 Kč. Žalobce se v žalobě zároveň domáhal toho, aby soud zrušil také zmíněné rozhodnutí obvodního báňského úřadu a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení. Žalobce v případě nerozhodnutí výše uvedeným způsobem alternativně navrhl, aby byl změněn výrok rozhodnutí obvodního báňského úřadu, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 15 000 Kč tak, že se od uložení správního trestu upouští.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že došlo k zániku odpovědnosti za přestupek uplynutím promlčecí doby. Uvedl, že přestupek byl spáchán dne 30. 6. 2018, obvodní báňský úřad neučinil oznámení o zahájení řízení, které by přerušilo běh promlčecí doby a jako první úkon v řízení vydal dne 14. 1. 2019 příkaz. Žalobce proti tomuto příkazu podal včasný odpor, čímž došlo k jeho zrušení. Podle žalobce má účinky standardního meritorního rozhodnutí, včetně přerušení běhu promlčecí doby, pouze příkaz, proti němuž nebyl podán odpor, a tím se stal pravomocným a vykonatelným. S názorem žalovaného, že pokud se příkaz v řízení z moci úřední, který byl prvním úkonem v takovém řízení, podáním odporu ruší, neoznamuje se poté zahájení řízení, protože funkci tohoto oznámení plní zrušený příkaz, žalobce nesouhlasil. K závěru, podle něhož by jednoletá doba počala běžet doručením příkazu, žalobce namítal, že by se jednalo o nepřípustnou analogii rozšiřující podmínky promlčení v neprospěch obviněného, pokud přisuzuje příkazu z hlediska účinků přerušení běhu promlčecí doby zároveň povahu oznámení o zahájení řízení i rozhodnutí o uznání viny. Jakákoli hmotněprávní analogie v neprospěch obviněné osoby je podle žalobce v oblasti trestního práva i v rovině správního trestání nepřípustná. Na podporu svého názoru, že příkaz, proti němuž byl podán odpor, nepřerušuje běh promlčecí doby, odkázal žalobce na komentář k zákonu o odpovědnosti za přestupky a na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 12. 2019, č. j. 20 A 4/2019-72.
3. V nyní projednávané věci rozhodnutí o vině, které by mohlo mít účinky přerušení promlčení podle § 32 odst. 2 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky, bylo dle žalobce učiněno až dne 7. 11. 2019. Z uvedeného žalobce dovodil, že v jednoleté promlčecí době, která počala plynout dne 1. 7. 2018, nenastala žádná okolnost, jež by běh promlčecí doby přerušila nebo stavěla, a v dané věci tak ke dni 1. 7. 2019 zanikla odpovědnost za přestupek. Podle žalobce tak měl žalovaný řízení zastavit podle § 86 odst. 1 písm. h) zákona o odpovědnosti za přestupky.
4. Žalobce dále namítal, že shromážděné podklady neumožňovaly správnímu orgánu vydat ve věci meritorní rozhodnutí o uznání viny žalobce. Na jejich základě nebylo možné Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

konstruovat jakýkoliv ucelený skutkový děj ve vztahu k žalobci jako obviněné osobě, ani řadu údajně přitěžujících okolností, spočívajících v jednání, kterého se měl žalobce na místě dopustit. Správní orgán měl k dispozici toliko kusé úřední záznamy o místě a čase zajištění obviněného a dále obecné podklady, z nichž nebylo možné činit jakékoliv závěry o jednání obviněné osoby, natož dovozovat ten nejvyšší možný stupeň společenské škodlivosti předmětného skutku. Ze shromážděných podkladů rovněž nevyplývá, že by jednání žalobce bylo mimořádně nebezpečné.

5. Žalobce považoval postup obvodního báňského úřadu za rozporný s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu, ze které vyplývá, že úředním záznamem a oznámením o přestupku nelze ve správním řízení samostatně provádět dokazování, tyto slouží jen jako podklad k provádění dokazování. K tomuto odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 3 As 231/2017-49, ze dne 22. 6. 2016, č. j. 1 As 60/2016-30, ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008- 115, a ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010-73. Podotkl, že správní orgán je povinen vyhledávat a opatřovat si důkazy a podklady pro své rozhodnutí, avšak ve správním řízení nebylo provedeno žádné dokazování, ani výslechem svědků či přehráním videozáznamu.
6. V řízení žalobce rovněž namítal porušení zásady *ne bis in idem*, neboť přestupek, ze kterého byl uznán vinným, musel být spáchán v jednočinném souběhu s činem, za který již byl postižen. Závěr žalovaného, že přestupky žalobce byly spáchány ve vícečinném souběhu, neboť k nim došlo různými jednáními a k porušení rozdílných právních zájmů, nemá podle žalobce oporu v podkladech rozhodnutí. Měl za to, že jde o souběh jednočinný, jelikož v předchozí věci vedené Městským úřadem Litvínov byl pravomocně uznán vinným, že dne 30. 6. 2018 v dopoledních hodinách v prostoru lomu Dolů Bílina v katastrálním území obce Libkovice nesplnil pokyn policisty tím, že vnikl do důlního díla. Ve věci vedené městem Litvínov, Komisi pro projednávání přestupků byl pravomocně uznán vinným, že dne 30. 6. 2018 v dopoledních hodinách v prostoru lomu Dolů Bílina v katastrálním území obce Libkovice neuposlechl výzvu policisty tím, že vnikl do důlního díla. V nyní projednávané věci byl uznán vinným pro skutek spočívající v tom, že dne 30. 6. 2018 v dopoledních hodinách vědomě a úmyslně neoprávněně vnikl do důlního díla – lomu Bílina. Skutečnost, že se jedná o tentýž skutek, podle žalobce vyplývá i z pokynu policisty, na který odkázal. Za shodné považoval i následky projednávaných přestupků, neboť pokyn byl policií uložen kvůli blízkosti důlního díla, aby byly ochráněny životy a zdraví účastníků akce a majetek vlastníka dolu, a stejná ochrana hodnot vyplývá i z cedule zakazující vstup. Zásada zákazu dvojího trestání upravená v čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod nemůže být prolomena ani tím, že v případě naplnění znaků skutkových podstat více přestupků jedním jednáním je k jejich projednání příslušných více správních orgánů.
7. Dále žalobce uvedl, že již v průběhu řízení se hájil tím, že se na místě nacházel nikoli jako aktivista, ale jako novinář. Konstatoval, že novinářská profese je chráněna čl. 17 Listiny základních práv a svobod a má za to, že jakýkoliv postih novináře, který se na místě nacházel z důvodu výkonu své profese, by byl v rozporu s tímto ústavně zaručeným právem. Dodal, že motivací klimatického hnutí a natáčení reportáže byla dlouhodobá ochrana veřejného zájmu – konkrétně lidského života, zdraví, majetku, veřejných rozpočtů, životního prostředí a klimatu, neboť to vše prokazatelně a v masovém měřítku poškozují spalování hnědého uhlí, které se ve velkolomu Bílina těží.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

8. Namítal, že pokud žalovaný deklaroval, že se nebude zabývat motivací žalobce, tedy námitkami co do legitimacy jeho počínání, nemohl tak dospět ke správnému závěru ohledně vyhodnocení materiálního znaku přestupku. Zopakoval, že na místě protestu se nacházel jako novinář, a to jako zástupce média, které se klimatickým tématům a klimatickému hnutí jako jedno z mála v České republice věnuje soustavně a legitimita cílů přinést zprávu o klimatickém protestu se v tomto ohledu s legitimitou protestu samotného prolíná.
9. Uvedl, že žalovaným tvrzené ohrožení života a zdraví je nepodložené, neodůvodněné a neprokázané. A i kdyby bylo prokázáno, že jednáním kladeným mu za vinu ohrozil sám sebe, nemůže mu být taková okolnost jakkoli kladena k tíži, jelikož sebeohrožení či sebepoškození nelze v právním řádu České republiky sankcionovat. Žalobce jako novinář aktivisty v průběhu jejich protestu pouze doprovázel a účastníci protestu byli jištěni lany a měli přílby. Rovněž ohrožení zaměstnanců dolu z provedení dokazování nijak nevyplývá. K uváděné možnosti spuštění stroje v průběhu pobytu aktivistů na něm uvedl, že není zřejmé, jak by toto mohlo nastat v příčinné souvislosti s jeho jednáním a jak by to mohlo být přičítáno k jeho tíži a v řízení ani nebylo prokázáno, že by se o toto žalobce jakkoli pokoušel. Z hlediska proporcionality to pak byl naopak klimatický protest, který se uskutečnil v zájmu ochrany života a zdraví, přičemž podle žalobce v žádném případě nebyl hrozcímu nebezpečí klimatické krize neadekvátní. Podotkl, že by se nejednalo o první případ, kdy by byl takový protest příslušnými orgány shledán legitimním, a že odmítavý postoj k pokračující těžbě hnědého uhlí je v souladu s cíli mezinárodních smluv, kterými je Česká republika vázána. Protestující se snažili upozornit na změny klimatu i s odkazem na ústavně zaručené právo na příznivé životní prostředí podle čl. 35 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, právo na svobodu projevu podle čl. 17 Listiny základních práv a svobod a právo na odpor podle čl. 23 Listiny základních práv a svobod. Závěrem dodal, že počínání účastníků protestu bylo legitimní, kdy naopak nevykazovalo potřebný stupeň společenské škodlivosti ve smyslu § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky.
10. Žalobce dále uvedl, že uložený trest na samé horní hranici zákonné sazby považuje za nepřiměřený a nedůvodný. V odvolání uvedl řadu okolností, které měl žalovaný hodnotit ve vztahu k povaze a závažnosti přestupku a co do polehčujících okolností. Správní orgán rovněž ve výši uložené sankce nijak nezhodnotil okolnost, že oproti vydanému příkazu nebyl prokázán znak organizované skupiny. Dle žalobce lze za přitěžující okolnost považovat předchozí postih za přestupek, jiné žalovaným uvedené přitěžující okolnosti nebyly prokázány a jsou založeny na nepodložených úvahách žalovaného. Konstatoval, že nespáchal nic, co by opravňovalo správní orgán k uložení tak drakonického trestu. Dovodil, že dokumentovaný protest se svou povahou blížil podmínkám krajní nouze ve smyslu § 24 zákona o odpovědnosti za přestupky a samotné žalobcovo jednání pak přípustnému riziku dle § 27 zákona o odpovědnosti za přestupky. Dle názoru žalobce nemůže na základě výše uvedených okolností uložený správní trest obstát.

Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný ve svém vyjádření nejprve uvedl, že žalobní námitky jsou shodné s námitkami uplatněnými žalobcem v odvolání a odkázal v plném rozsahu na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. K námitce zániku odpovědnosti za přestupek uplynutím promlčení doby uvedl, že příkaz, jenž je vydán jako první úkon ve věci podle § 90 odst. 1 a

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

§ 150 správního řádu, má dvojí povahu. Jednak představuje nepravomocné meritorní rozhodnutí a jednak supluje oznámení o zahájení řízení, neboť obsahuje veškeré náležitosti § 46 odst. 1 správního řádu. Z § 150 odst. 3 správního řádu podle žalovaného jednoznačně vyplývá, že podáním odporu se příkaz ruší, ale v řízení se ze zákona pokračuje. Vzhledem k tomu, že právní řád neumožňuje správnímu orgánu za této situace (znovu) zahájit správní řízení, nelze dospět k jinému závěru, než že zrušený příkaz v plném rozsahu a se všemi právními důsledky nahrazuje oznámení o zahájení řízení. Žalovaný proto trval na tom, že doručením příkazu dne 21. 1. 2019 počala ve smyslu § 32 odst. 2 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky běžet nová roční promlčecí doba. V té pak obvodní báňský úřad vydal dne 7. 11. 2019 své rozhodnutí, čímž došlo k opětovnému přerušení běhu promlčecí doby. Podle žalovaného tedy nedošlo k zániku odpovědnosti za přestupek v důsledku uplynutí promlčecí doby.

12. Za nedůvodnou označil žalovaný také námitku neprokázání přestupku. Jelikož v rozhodnutí obvodního báňského úřadu je jasně specifikováno jednání žalobce a jsou zde uvedeny všechny skutečnosti týkající se předmětného skutku, jakož i následek tohoto jednání specifikovaný místem a časem, došlo podle žalovaného k naplnění všech znaků skutkové podstaty přestupku a obvodní báňský úřad zjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobce. Žalovaný odmítl, že by obvodní báňský úřad opřel svůj výrok pouze o úřední záznam a oznámení o přestupku, neboť v rámci rozhodování ověřil a doložil, že je v místě zadržení žalobce rozhodnutím obvodního báňského úřadu povolena hornická činnost na lomu Bílina a v době spáchání přestupku existovalo řádné vymezení hranice povolené hornické činnosti výstražnými tabulkami spojenými páskou a nápisy upozorňujícími na zákaz vstupu do ohraničené oblasti. Žalobce podle žalovaného rovněž nevyužil možnosti předložit důkazy svědčící v jeho prospěch. Skutečnost, že přestupek spáchal, sám potvrdil v průběhu řízení, když tvrdil, že se na místě nacházel jako novinář. Spáchání přestupku nepopíral, pouze se dovolával nedostatku materiálního znaku přestupku a námitku neprokázání přestupku uplatnil až v žalobě. Z policejního spisu je zcela zřejmé, jakým způsobem a kde byl žalobce v lomu Bílina zajištěn.
13. K námitce porušení zásady *ne bis in idem* žalovaný plně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a uvedl, že žalobce dle jeho názoru snaží pouze znepráhlednit okolnosti přestupku, který spáchal tím, že slučuje dvě různá přestupková jednání, kterých se účastníci akce „KLIMAKEMP 2018“ dopustili. Jedna část aktivistů, jejíž součástí byl i žalobce, obsadila v časných ranních hodinách rypadlo a druhá část aktivistů v průběhu ohlášeného protestního pochodu neoprávněně vnikla do prostoru lomu Bílina. Podle žalovaného výzva uvedená žalobcem v žalobě směřovala vůči druhé části aktivistů, která se oddělila od protestního pochodu a vnikla do dobývacího prostoru až několik hodin poté, co žalobce společně s dalšími osobami obsadil rypadlo. Žalobcovu tvrzení nepřisvědčuje spisový materiál, kdy v oznámení Policie České republiky je výzva učiněná vůči žalobci uvedena v odlišném znění než uvedl žalobce v žalobě a tudíž dle žalovaného není tato námitka důvodná.
14. Žalovaný za nedůvodnou označil také námitku nenaplnění materiální stránky přestupku. Společenská nebezpečnost jednání žalobce spočívala v možnosti ohrožení života a zdraví nejen žalobce, ale i dalších přítomných aktivistů, jakož i zaměstnanců organizace Severočeské doly a. s., a v neposlední řadě rovněž ve vynuceném odstavení veškeré těžební technologie. K argumentaci žalobce, že se na místě nacházel jako novinář, pročež jeho jednání podléhalo ochraně práva na svobodu projevu zaručeného čl. 17 Listiny základních Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

práv a svobod, žalovaný uvedl, že odstavec 4 uvedeného článku připouští možnost zákonného omezení svobody projevu, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. V případě předmětného přestupku bylo právo na informace omezeno tím, že vstup do prostoru lomu Bílina byl na základě horního zákona zakázán. Jednáním žalobce podle žalovaného došlo rovněž k porušení právem chráněného zájmu na bezpečném a hospodárném dobývání výhradního ložiska, přičemž pojem bezpečné je třeba vztáhnout na bezpečnost a zdraví všech osob v zájmovém území vykonávané hornické činnosti, tedy včetně žalobce, který se v době před jeho zadržením nacházel na těžební technologii v hranicích vykonávané hornické činnosti, kam je vstup zakázán. Právo na svobodu projevu ani právo na příznivé životní prostředí však neopravňují žalobce bez jakýchkoli omezení a důsledků zasahovat do práv a svobod jiných osob, zejména v případě, kdy jsou tato realizována na základě řádného povolení vydaného na základě zákona, a ohrožovat přitom jiné ústavně a zákonem chráněné zájmy. Rovněž názor žalobce, že jednal v rámci ústavně zaručeného práva na odpor ve smyslu čl. 23 Listiny základních práv a svobod, žalovaný odmítl, neboť není zřejmé, jak by řádně povolené dobývání hnědého uhlí, které je plně v souladu se zákonem, mohlo odstraňovat demokratický řád lidských práv a základních svobod.

15. K námitce nepřiměřenosti trestu žalovaný uvedl, že žalobce se obdobného přestupku dopustil opakovaně, když za své předchozí jednání dostal trest napomenutí, který však zjevně nesplnil účel a neodradil žalobce od opakování deliktního jednání. V řízení o odvolání žalovaný posoudil povahu a závažnost přestupku, jakožto i polehčující a přitěžující okolnosti, přičemž neshledal důvody ke snížení výše uložené pokuty. Rovněž se neztotožnil s názorem žalobce, že se jeho jednání blížilo podmínkám jednání v krajní nouzi, k čemuž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2016, č. j. 9 As 234/2016-27 a dodal, že hornická činnost v lomu Bílina je prováděna na základě správního povolení. Za nepřipadný označil odkaz žalobce na § 27 zákona o některých přestupcích upravující přípustné riziko, neboť dle žalovaného jednání žalobce znaky přípustného rizika nenaplnilo. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Posouzení věci soudem

16. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
17. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

18. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Nejprve se soud zabýval otázkou, zda došlo k zániku odpovědnosti žalobce uplynutím promlčecí doby.
20. Podle § 40a odst. 1 písm. a) horního zákona platí, že *„fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že neoprávněně vnikne do důlního díla nebo do území, ve kterém je vykonávána hornická činnost nebo činnost prováděná hornickým způsobem nebo do poddolovaného území, kam je vstup zakázán.“* Za tento přestupek se podle § 40a odst. 3 písm. a) téhož zákona uloží pokuta do výše 15 000 Kč.
21. Z § 29 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky vyplývá, že *„[o]dpovědnost za přestupek zaniká uplynutím promlčecí doby.“* Podle § 30 téhož zákona *„[p]romlčecí doba činí a) 1 rok, nebo b) 3 roky, jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč.“*
22. Podle § 31 odst. 1 věty první zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že *„[p]romlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku; dnem spáchání přestupku se rozumí den, kdy došlo k ukončení jednání, kterým byl přestupek spáchán.“* Z § 32 odst. 2 písm. b) téhož zákona přitom plyne, že *„[p]romlčecí doba se přerušuje vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným, přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová.“*
23. Z § 86 odst. 1 písm. h) zákona o odpovědnosti za přestupky vyplývá, že *„[s]právní orgán usnesením zastaví řízení, jestliže odpovědnost za přestupek zanikla.“*
24. Ze správního spisu soud zjistil veškeré podstatné skutečnosti, které měly vliv na posouzení běhu promlčecí doby. Za počátek běhu promlčecí doby je v tomto případě podle § 31 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky považován den 1. 7. 2018, tedy den následující po dni, kdy byl spáchán přestupek (30. 6. 2018). Od tohoto dne započal běh jednoleté promlčecí doby, neboť se nejednalo o přestupek, za nějž je možné uložit pokutu ve výši alespoň 100 000 Kč. Konec této doby podle § 40 odst. 1 písm. b) správního řádu by bez dalšího připadl na 30. 6. 2019. Dne 14. 1. 2019 vyhotovil obvodní báňský úřad příkaz č. j. SBS 29430/2018/OBÚ-04/1. Z tiskového výstupu týkajícího se vypravení písemnosti založeného ve správním spisu je patrné, že k jeho vypravení (předání stejnopisu písemného vyhotovení k doručení) ovšem došlo dne 15. 1. 2019, tj. vydán ve smyslu § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu byl příkaz až dne 15. 1. 2019 (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2010, č. j. 7 As 11/2010-134). Tímto dnem byla podle § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky přerušena promlčecí doba, jelikož se jednalo o rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným a došlo k jeho vypravení, tedy k vydání. Dnem 16. 1. 2019 tedy počala běžet nová promlčecí doba, jejíž konec připadl na 15. 1. 2020. Proti příkazu podal žalobce dne 23. 1. 2019 odpor. Obvodní báňský úřad ve věci rozhodl rozhodnutím ze dne 7. 11. 2019, č. j. SBS 29430/2018/OBÚ-04/8, které bylo téhož dne vypraveno.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

25. Z výše uvedeného je zřejmé, že konec nové promlčecí doby odvozené od vydání příkazu ze dne 15. 1. 2019 připadl na 15. 1. 2020. V průběhu této nové promlčecí doby vydal obvodní báňský úřad rozhodnutí ze dne 7. 11. 2019, jímž shledal žalobce opětovně vinným, a to dne 7. 11. 2019, kdy je podle § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu odeslal žalobci elektronicky prostřednictvím datové schránky (vypraveno dne 7. 11. 2019). K vydání dalšího rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky, majícího za následek přerušení běhu promlčecí doby a počátek běhu doby nové, tak došlo před uplynutím jednoleté promlčecí doby.
26. Soud směrem k žalobci poznamenává, že jeho názor, že účinky standardního meritorního rozhodnutí, včetně přerušení běhu promlčecí doby, má pouze příkaz, proti němuž nebyl podán odpor, je mylný. Příkaz jako rozhodnutí o vině již svým vydáním má za následek přerušení běhu promlčecí doby, a to bez ohledu na to, zda následně dojde k jeho zrušení v důsledku podání odporu, či nikoli. Podání odporu totiž nic nemění na skutečnosti, že byl vydán příkaz jakožto rozhodnutí, kterým byl obviněný uznán vinným, a tudíž došlo k naplnění podmínek pro přerušení promlčecí doby podle § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2020, č. j. 4 As 250/2020-55, bod 18). Otázkou, zda vydáním příkazu, popř. jeho doručením, dochází k přerušení promlčecí doby ve smyslu § 32 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, či nikoli, se podrobněji zabýval také Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ve svém rozsudku ze dne 28. 12. 2020, č. j. 61 A 9/2020-43. Soud dále zdůrazňuje, že odkaz žalobce na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 12. 2019, č. j. 20 A 4/2019-72, je zcela neopodstatněný, neboť v tomto rozsudku vůbec není obsažen závěr soudu o tom, že by příkaz, proti němuž nebyl podán odpor, nepřerušuje běh promlčecí doby.
27. Žalobce dále namítal, že žalovaný svým postupem porušil zásadu *ne bis in idem*, neboť přestupek, ze kterého byl uznán vinným, byl v jednočinném souběhu s činem, za který již byl postižen. Soud považuje za nutné nejprve zodpovědět otázku, zda v případě žalobce a jeho počínání na předmětných pozemcích se jednalo o vícečinný, nebo o jednočinný souběh přestupků. Soud se přiklání k závěru, že se jednalo o souběh vícečinný.
28. Zásada *ne bis in idem*, tedy právo nebýt souzen nebo potrestán dvakrát za týž čin, je na ústavní úrovni upravena v čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod. Povinnost ctít uvedenou zásadu dále plyne z mezinárodních závazků České republiky, zejména z čl. 4 odst. 1 protokolu č. 7 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), podle nějž „*nikdo nemůže být stíhán nebo potrestán v trestním řízení podléhajícím pravomoci téhož státu za trestný čin, za který již byl osvobozen nebo odsouzen konečným rozsudkem podle zákona a trestního řádu tohoto státu.*“ Ačkoli uvedená ustanovení hovoří toliko o „trestním stíhání“ či „trestním řízení“, danou zásadu je nepochybně třeba vztáhnout i na řízení o přestupcích. Platnost zásady *ne bis in idem* i pro oblast správního trestání konstatoval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 16. 2. 2005, č. j. A 6/2003-44. Předpokladem jejího uplatnění je, aby se jednalo o stejný skutek, tj. aby byla dána totožnost skutku.
29. V projednávané věci byla žalobci uložena pokuta za přestupek podle § 40a odst. 1 písm. a) horního zákona, jehož se žalobce dopustil tím, že dne 30. 6. 2018 v ranních hodinách vědomě a úmyslně neoprávněně vnikl s dalšími účastníky akce „KLIMAKEMP 2018“ do Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

důlního díla – lomu Bílina na rypadlo K 10000/K74, organizace Severočeské doly a. s., IČO: 49901982, kde je vykonávána hornická činnost a kam je vstup zakázán, kde setrval do 19:58 hod, kdy byl zajištěn Policií České republiky z důvodu protiprávního jednání. Zmíněným vniknutím do důlního díla žalobce ohrozil veřejný zájem na hospodárném a bezpečném dobývání výhradních ložisek chráněných horním zákonem.

30. Příkazem Městského úřadu Litvínov ze dne 30. 8. 2018, č. j. MELT/50772/2018, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 14 odst. 1 písm. d) zákona o právu shromažďovacím tím, že dne 30. 6. 2018 v dopoledních hodinách v prostoru lomu Bílina v katastrálním území obce Libkovice nesplnil pokyn policisty udělený na základě § 8 odst. 4 zákona o právu shromažďovacím sloužící k zajištění účelu shromáždění, čímž ohrozil zájmy směřující k odstranění rozporů při střetu různých práv a k ochraně veřejného pořádku, zdraví a majetku.
31. Příkazem Města Litvínov, Komise pro projednávání přestupků ze dne 30. 8. 2018, č. j. OKT/647/2018/WEL, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o některých přestupcích“), kterého se dopustil tím, že dne 30. 6. 2018 v dopoledních hodinách v prostoru lomu Bílina v katastrálním území obce Libkovice na souřadnicích 50°34'25,2'' N; 13°41'36,5'' E neuposlechl výzvu úřední osoby „*Jménem zákona, opusťte od protiprávního jednání a vraťte se na trasu pochodu, jinak se vystavujete zákroku Policie ČR*“, čímž ohrozil zájem na ochraně veřejného pořádku.
32. Přes časovou a místní souvislost mezi všemi shora uvedenými popisy jednání je z oznámení o přestupku ze dne 13. 8. 2018, č. j. KRPU-140966-2/PŘ-2018-041020, podle názoru soudu zřejmé, že předmětný přestupek a přestupky uvedené v pravomocných příkazech byly spáchány jak odlišným jednáním, tak s odlišným následkem. Zatímco přestupku podle § 40a odst. 1 písm. a) horního zákona se žalobce dopustil tím, že neoprávněně vnikl do důlního díla, přestupků podle § 14 odst. 1 písm. d) zákona o právu shromažďovacím a podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích se dopustil až následně v době, kdy se již nacházel v důlním díle a neuposlechl výzvu Policie České republiky, aby je opustil, což vyplývá ze souřadnic uvedených v odůvodněních pravomocných příkazů Městského úřadu Litvínov a Města Litvínov. Spácháním přestupku podle § 40a odst. 1 písm. a) horního zákona žalobce ohrozil veřejný zájem na hospodárném a bezpečném dobývání výhradních ložisek chráněných horním zákonem, zatímco spácháním přestupků podle § 14 odst. 1 písm. d) zákona o právu shromažďovacím a podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích ohrozil zájmy směřující k odstranění rozporů při střetu různých práv a k ochraně veřejného pořádku, zdraví a majetku a zájem na ochraně veřejného pořádku. Zjevně se tedy jednalo o odlišný následek protiprávního jednání, který je z hlediska odpovědnosti za přestupek rozhodný. Soud proto uzavírá, že se v tomto případě jedná o vícečinný souběh přestupků, tudíž nebyla porušena zásada *ne bis in idem* a námitka není důvodná.
33. Dále se soud zabýval námitkou neprokázání přestupku, neboť podle žalobce shromážděné podklady neumožňovaly vydat rozhodnutí o uznání viny. Při prokázání přestupku vycházel obvodní báňský úřad z oznámení o přestupku, z pravomocného příkazu Městského úřadu Litvínov ze dne 30. 8. 2018, č. j. MELT/50772/2018, a z pravomocného

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

příkazu Města Litvínov, Komise pro projednávání přestupků, ze dne 30. 8. 2018, č. j. OKT/647/2018/WEL.

34. Z oznámení o přestupku plyne, že řízení o přestupku podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích bylo vyčleněno k samostatnému řízení pod č. j. KRPU-133216/PŘ-2018-041020. O tomto přestupku rozhodlo Město Litvínov, Komise pro projednávání přestupků na základě postoupeného oznámení Policie České republiky č. j. KRPU-133216-10/PŘ-2018-041020-LR pravomocným příkazem ze dne 30. 8. 2018, č. j. OKT/647/2018/WEL. Na základě shodného oznámení Policie České republiky rozhodl Městský úřad Litvínov pravomocným příkazem ze dne 30. 8. 2018, č. j. MELT/50772/2018, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 14 odst. 1 písm. d) zákona o právu shromažďovacím. Podkladem pro jejich rozhodnutí bylo stejné oznámení o přestupku jako v předmětném správním řízení. Toto vyplývá ze samotných příkazů, kde je uvedeno shodné datum, místo i čas spáchání přestupku. Za stěžejní podklad považuje soud pravomocné příkazy, ze kterých je prokázáno, že žalobce se v daném čase nacházel v místě spáchání přestupku, přičemž v řízení vedeném Městským úřadem Litvínov ani v řízení vedeném Městem Litvínov, Komisí pro projednávání přestupků, nijak nezpochybnil skutečnost, že by to byl on, když proti těmto příkazům nepodal odpor. Na základě těchto podkladů lze podle názoru soudu učinit závěr, že spáchání přestupku žalobcem bylo prokázáno. Skutečnost, že se žalobce předmětného jednání dopustil, potvrdil i on sám, když v odvolání proti rozhodnutí obvodního báňského úřadu i v žalobě opakovaně uvedl, že se namíste spáchání přestupku nacházel jako novinář a aktivisty v průběhu jejich protestu doprovázel včetně výstupu na rypadlo. Soud námitku neprokázání přestupku považuje za účelovou, když na straně jedné žalobce argumentuje tím, že došlo k porušení zásady *ne bis in idem*, když se tohoto přestupku měl dopustit v jednočinném souběhu s přestupky, z jejichž spáchání byl pravomocně uznán vinným a k nimž došlo na území důlního díla, a na straně druhé tvrdí, že se přestupku projednávaného v tomto správním řízení spočívajícího v neoprávněném vniknutí do důlního díla nedopustil.
35. Dále se soud zabýval námitkou žalobce, že účastí na předmětném protestu nebyl naplněn materiální znak přestupku podle § 40a odst. 1 písm. a) horního zákona. Z tohoto ustanovení plyne, že *„fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že neoprávněně vnikne do důlního díla nebo do území, ve kterém je vykonávána hornická činnost nebo činnost prováděná hornickým způsobem nebo do poddolovaného území, kam je vstup zakázán.“*
36. K dané problematice se nejednou vyjádřil Nejvyšší správní soud, který uvedl, že trestnost přestupků se řídí obdobnými principy a pravidly, jakými se dosud řídila trestnost trestných činů, a proto pro trestnost jednání, které naplňuje formální znaky přestupku, musí být naplněna i materiální stránka přestupku. Za přestupek je považováno takové zaviněné jednání fyzických osob, které naplňuje formální znaky stanovené v zákoně a zároveň porušuje či ohrožuje zájem společnosti být i v nepatrné míře. Lze vycházet z předpokladu, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Tento předpoklad by však nenastal za situace, kdy se k jednání, které naplnilo formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti. V takovém případě by nedošlo k naplnění materiální stránky přestupku, a Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

jednání by tak nemohlo být za přestupek označeno (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, či ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 137/2011-52).

37. S ohledem na právě uvedené jsou správní orgány povinny zkoumat, zda určité jednání lze označit za přestupek, a zda tedy došlo k naplnění nejen formálního, nýbrž i materiálního znaku přestupku. Za přestupek je považováno zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti, přičemž právě v porušení nebo ohrožení společnosti lze spatřovat materiální stránku přestupku. Žalobce zpochybňoval existenci materiální stránky přestupku s poukazem na to, že se na místě nacházel jako novinář a legitimita cílů přinést zprávu o klimatickém protestu se s legitimitou protestu samotného prolíná. Žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu vytýkaného přestupku ve všech jeho znacích, přičemž nebyly přítomny významné okolnosti, které by vyloučily, aby byl jeho jednáním porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti. Významnou okolností nemůže být žalobcem uváděná skutečnost, že na místě protestu se nacházel pouze jako novinář, neboť novinářská činnost, jež je do jisté míry chráněna i svobodou projevu zakotvenou v článku 17 Listiny základních práv a svobod výkon, neopravňuje novináře k porušování platných právních předpisů, resp. nezpůsobuje automaticky nenaplnění materiální stránky přestupku.
38. Na základě výše uvedeného soud shledal, že v nyní posuzovaném případě nebyly zjištěny zvláštní okolnosti natolik snižující nebezpečnost přestupkového jednání, že by materiální znak přestupku zcela vymizel. Soud naopak konstatuje, že materiální znak přestupku byl žalobcem naplněn bez pochybností, neboť žalobce vnikl do prostoru důlního díla, čímž ohrozil veřejný zájem na hospodárném a bezpečném dobývání výhradních ložisek chráněných horním zákonem a zároveň též zájem na ochraně života a zdraví osob. Předmětná námitka tak není důvodná.
39. K poukazu žalobce, že se v důlním prostoru nacházel jako novinář pracující na reportáži, soud konstatuje, že se ztotožnil se závěry žalovaného. V čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod je uvedeno, že svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. V daném případě byl vstup do důlního díla omezen zákonem, a to právě z důvodu ochrany práv druhých (právo vykonávat legálně povolenou důlní činnost) a zejména z důvodu ochrany zdraví samotných nepovolaných osob, které by mohly v prostoru důlního díla být obětí úrazu. Skutečnost, že žalobce je novinář tedy dle soudu nic nemění na skutečnosti, že se přestupku, kterým byl shledán vinným, dopustil. Současně v této skutečnosti dle soudu nelze shledávat skutečnost, která by vylučovala protiprávnost jeho jednání.
40. K poukazu na právo na odpor zakotvené v článku 23 Listiny základních práv a svobod soud uvádí, že v tomto ustanovení je uvedeno, že občané mají právo postavit se na odpor proti každému, kdo by odstraňoval demokratický řád lidských práv a základních svobod, založený Listinou základních práv a svobod, jestliže činnost ústavních orgánů a účinné použití zákonných prostředků jsou znemožněny. Žalobce se v daném případě nestavěl na odpor žádné osobě či síle, která by se snažila odstraňovat demokratický řád lidských práv a základních svobod. Poukaz na toto ustanovení ze strany žalobce je tak zcela nepřipadný. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

41. K poukazu žalobce na krajní nouzi soud uvádí následující. V § 24 zákona o odpovědnosti za přestupky je uvedeno, že čin jinak trestný jako přestupek není přestupkem, jestliže jím někdo odvrací nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem. Toto ustanovení není dle soudu na jednání, jehož se žalobce dopustil aplikovatelné, neboť žalobce svým jednáním, kterým se dopustil přestupku, neodvracel žádné nebezpečí hrozící chráněnému zájmu. Protest žalobce sice měl upozornit na poškozování životního prostředí související s těžbou hnědého uhlí, ovšem jeho protest neměl potenciál toto ohrožení jakkoli odvrátit.
42. Ve vztahu k poukazu na institut přípustného rizika soud uvádí následující. V § 27 zákona o odpovědnosti za přestupky je uvedeno, že čin jinak trestný jako přestupek není přestupkem, jestliže někdo v souladu s dosaženým stavem poznání a informacemi, které měl k dispozici v době svého rozhodování o dalším postupu, vykonává v rámci svého zaměstnání, povolání, postavení nebo funkce nebo v rámci svého předmětu činnosti společensky prospěšnou činnost, jíž ohrozí nebo poruší zájem chráněný zákonem, nelze-li společensky prospěšného výsledku dosáhnout jinak. Jako protestující se tedy žalobce tohoto institutu nemohl dovolávat, neboť tento se vztahuje k činnosti profesionálů v rámci výkonu jejich profese. Pokud by se měl odkaz na toto ustanovení vztáhnout k činnosti žalobce jako novináře, soud konstatuje, že na jednání žalobce toto ustanovení nelze vztáhnout, neboť o předmětném protestu bylo možno informovat i aniž by se žalobce dopustil předmětného přestupku.
43. Dále se soud zabýval námitkou žalobce týkající se nepřiměřenosti a neodůvodněnosti uloženého trestu.
44. Předně soud uvádí, že správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje v souladu se zásadou jednotnosti správního řízení jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65), přičemž účelem řízení před odvolacím správním orgánem je napravovat případná pochybení správního orgánu prvního stupně. Jako jeden celek jsou tak vnímána všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29, nebo ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47).
45. Řádné odůvodnění ukládaného trestu v případě správního trestání je základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování veden. Ustanovení § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky obsahuje výčet hledisek, ke kterým je správní orgán povinen přihlédnout při stanovení druhu a výměry správního trestu. Správní orgán je povinen se při svých úvahách o konkrétní výši ukládaného trestu těmito hledisky zabývat a srozumitelně a jednoznačně formulovat logické kroky, které jej ke stanovení konkrétní výše toho kterého trestu vedly tak, aby odůvodnění jeho výše bylo následně soudem přezkoumatelné. Správní orgán je tak povinen se při ukládání trestu zabývat podrobně všemi hledisky, které zákon předpokládá, přesvědčivě odůvodnit, ke kterému hledisku přihlédl, a uvést, jaký vliv mělo toto hledisko na konečnou výši ukládaného trestu. Výše uloženého trestu tak musí být v každém rozhodnutí zdůvodněna způsobem nepřipouštějícím rozumné pochyby o tom, že právě taková jeho výše odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016 – 52, nebo ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 As 280/2016 – 23).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

46. Obvodní báňský úřad se druhem a výměrou správního trestu zabýval na str. 4-5 prvostupňového rozhodnutí, kde vyhodnotil povahu a závažnost jednání žalobce jako vysoce společensky nebezpečné, neboť žalobce neoprávněným způsobem nevnikl pouze do prostoru lomu Bílina, ale přímo na těžební technologii (rypadlo K 10000/K74), čímž bezprostředně ohrozil zdraví a život sebe, ostatních aktivistů a osádky této těžební technologie. Následkem vniknutí žalobce a dalších aktivistů na těžební technologii musela být tato technologie z důvodu ochrany života a zdraví aktivistů a zaměstnanců dolu odstavena mimo provoz, čímž došlo k zasažení zájmu ochrany hospodárného a bezpečného využívání ložisek nerostných surovin v maximální možné intenzitě, neboť by ohrožen život a zdraví uvedených osob. Dále se v prvostupňovém rozhodnutí vyjádřil k existenci polehčujících a přitěžujících okolností a jejich dopadu na výši správního trestu, kdy neshledal žádnou polehčující okolnost a jako přitěžující okolnost reflektoval opakované spáchání přestupku žalobcem. K výši uloženého trestu se žalovaný vyjádřil na str. 7-8 žalobou napadeného rozhodnutí, kdy uvedl: „Na určení výše uložené sankce mělo významný vliv hodnocení povahy a závažnosti přestupku. Odvolací orgán neshledal důvody, pro které by měla být odvolateli výše pokuty snížena, protože povahu a závažnost přestupku hodnotí jako vysoce společensky nebezpečnou. Výše pokuty je odůvodněna také skutečností, kterou nelze pominout, a sice, že odvolatel spáchal stejný přestupek opakovaně (§ 40 písm. c) zák. č. 250/2016 Sb.). Při spáchání přestupku v roce 2017 mu byla uložena nejnižší možná sankce – napomenutí. Zároveň byl poučen, že pokud by se v budoucnu dopustil obdobného protiprávního jednání, brozí mu dle § 40a odst. 3 písm. a) horního zákona pokuta ve výši 15 000,- Kč [...] Odvolací orgán přihlédl k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán; přitom neshledal důvod pro postup podle § 90 odstavců 1 až 4 správního řádu.“
47. Je tudíž zřejmé, že se žalovaný i správní orgán prvního stupně výši uloženého správního trestu ve svých rozhodnutích dostatečně zabývali, když uvedli, že povahu a závažnost přestupku považovali za vysoce společensky nebezpečnou a rovněž zkoumali i přitěžující a polehčující okolnosti. Úvahu o výši správního trestu považuje soud za dostatečnou a učiněnou v rámci zákonných mezí správního uvážení. Tuto námitku tudíž neshledal soud důvodnou.
48. Soud rovněž neshledal důvod pro moderaci trestu, neboť uložená sankce byla uložena v rámci zákonného rozmezí a nebyla dle soudu s ohledem na přitěžující okolnosti vymezené ve správních rozhodnutích uložena ve zcela nepřiměřené výši.
49. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
50. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 14. února 2022

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)